

บทที่ 2

ทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

โครงการสหกิจศึกษาเรื่อง “การผลิตสื่อวีดิทัศน์เพื่อเผยแพร่โครงการแวนแก้ว ของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย 2560” เป็นสื่อที่ถูกใช้เพื่อการประชาสัมพันธ์โครงการให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในโครงการดังกล่าว โดยในการจัดทำโครงการได้อิงแนวคิดและทฤษฎีดังต่อไปนี้

- แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการทำสื่อวีดิทัศน์
- แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์
- ความหมายของตราสัญลักษณ์ “โครงการแวนแก้ว”
- วิธีการเล่าเรื่องของสื่อวีดิทัศน์
- ทฤษฎีการส่งสาร

2.1 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการทำสื่อวีดิทัศน์

สื่อวีดิทัศน์ หรือ วิดีโอ (Video) เป็นการนำเอาโทรทัศน์ (Television) หรือเนื้อหาทางวิชาการ นโยบาย การประมวลกิจกรรมการดำเนินงาน มาจัดทำเป็นรายการสั้นๆ ใช้เป็นสื่อเพื่อการนำเสนอ การอธิบาย หรือเพื่อจุดประสงค์ใดจุดประสงค์หนึ่งตามความต้องการของผู้ผลิตวีดิทัศน์

จากเดิมโครงการแวนแก้ว ไม่มีสื่อวีดิทัศน์เพื่อทำการประชาสัมพันธ์โครงการ ดังนั้นการผลิตสื่อวีดิทัศน์เพื่อเผยแพร่โครงการแวนแก้วของคณะผู้จัดทำจึงเป็นการจัดทำเพื่อเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ให้กับโครงการ

2.2 แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์

2.2.1 การประชาสัมพันธ์ทั้งภายในและภายนอกองค์กร

การประชาสัมพันธ์ภายใน

การสร้าง ความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มบุคคลภายในสถาบันเอง อันได้แก่ กลุ่มเจ้าหน้าที่ พนักงาน ลูกจ้าง รวมตลอดจนถึงคนขับรถภายในองค์การสถาบัน ให้เกิดมีความรักใคร่กลมเกลียว สามัคคีกัน ในหมู่เพื่อนร่วมงาน ความสัมพันธ์อันดีภายในหน่วยงานจะมีผลสะท้อนไปกับการสร้างความสัมพันธ์ภายนอกด้วย และการสร้างความสัมพันธ์อันดีภายในหน่วยงานยังเอื้ออำนวยให้การบริการ และการดำเนินงานขององค์การสถาบันเป็นไปด้วยความราบรื่น คล่องตัว และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการที่พนักงาน ลูกจ้างภายในสถาบันมีความเข้าใจในนโยบาย และการดำเนินงานของสถาบันเป็นอย่างดี ก็จะเป็นกำลังสำคัญในการสร้าง ประสิทธิภาพแก่การประชาสัมพันธ์ภายนอกด้วย

การประชาสัมพันธ์ภายนอก

การสร้าง ความเข้าใจ และความสัมพันธ์ อันดีกับประชาชนภายนอก กลุ่มต่าง ๆ อันได้แก่ประชาชนทั่วไป และประชาชนที่องค์การสถาบันเกี่ยวข้อง เช่น ผู้นำความคิดเห็น ผู้นำในท้องถิ่น ลูกค้า ผู้บริโภคน

รวมทั้งชุมชนละแวกใกล้เคียง ฯลฯ เพื่อให้กลุ่มประชาชนเหล่านี้เกิดความรู้ ความเข้าใจในตัวสถาบัน และให้ความร่วมมือแก่สถาบันด้วยดี การทำการประชาสัมพันธ์ภายนอกต้องเกี่ยวข้องกับประชาชนที่มีกลุ่มขนาดใหญ่ หรือจำนวนมาก จึงอาจใช้เครื่องมือ สื่อสารต่าง ๆ เข้ามาช่วยเผยแพร่กระจายข่าวสู่สาธารณชนด้วย อันได้แก่ สื่อมวลชน (Mass Media) เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น ซึ่งปัจจุบัน องค์การ สถาบันต่างๆ ก็นิยมใช้เครื่องมือสื่อสารมวลชนเหล่านี้เข้าช่วยในการประชาสัมพันธ์

2.2.2 แนววิธีการใช้สื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์

การย้ำหรือซ้ำบ่อย ๆ (Repeating) จะช่วยให้เกิดความน่าสนใจเพิ่มขึ้น คงทนถาวรมากขึ้น เหมือนการตอกย้ำหัวตะปู ยิ่งคิดแน่นแม่นยำ แต่การใช้วิธีการนี้ควรระวังว่า ถ้าย้ำบ่อย ๆ และกระทำต่อเนื่องกันนาน อาจถึงจุดอิ่มตัวขึ้นได้ ถ้าเมื่อใดถึงจุดอิ่มตัวผลจะลดลงทันที เพราะผู้รับจะเริ่มเบื่อหน่ายหรือชินชา เพราะฉะนั้นถ้าจะทำอยู่เรื่อย ๆ ควรให้มีทั้งความต่อเนื่องและความหลากหลาย

ให้โอกาสผู้รับมีส่วนร่วม (Participation) เช่น ในรายการโทรทัศน์ที่ให้ผู้ชมเข้าร่วมรายการด้วย จะมีอิทธิพลดึงดูดความสนใจได้ดีกว่าที่ผู้จัดรายการจะให้อะไรอย่างเดียว การให้ผู้รับมีส่วนร่วม นั้นสามารถทำได้ทั้งรายการบันเทิง และรายการที่ให้ความรู้

2.3 ความหมายของตราสัญลักษณ์ “โครงการแว่นแก้ว”

เป็นรูปหน้ายิ้มใส่แว่นซึ่งหมายถึงการมอบแว่นตาให้แก่ผู้ยากไร้ ได้มีแว่นเป็นของตัวเอง การได้แว่นนั้นเหมือนเป็นการให้ชีวิตใหม่แก่พวกเขาให้ได้กลับมามองเห็นได้อย่างชัดเจนอีกครั้ง

ไตแสงสว่างแก่ดวงตา ไตแสงสว่างแก่ชีวิต

รูปที่ 2.1 ตราสัญลักษณ์โครงการแว่นแก้ว

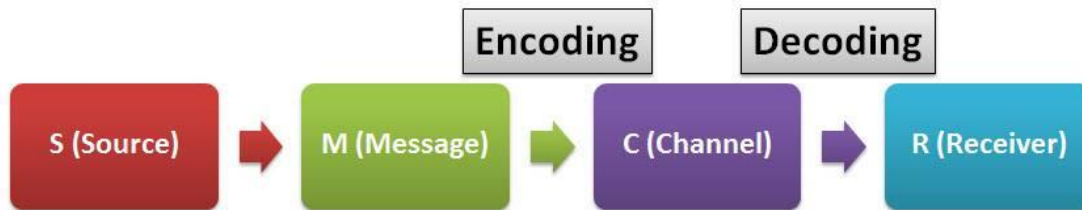
ทำให้ผู้รับเกิดความสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ และชื่อ “แว่นแก้ว” เป็นชื่อที่พระองค์ทรงตั้งขึ้นเอง ทั้งยังเป็นนามแฝงที่ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ใช้ในพระราชนิพนธ์วรรณกรรมเยาวชน เปี่ยมคุณภาพอีกด้วย

2.4 วิธีการเล่าเรื่องของสื่อวีดิทัศน์

การตัดต่อสื่อวีดิทัศน์ คือ การลำดับภาพจากวิดีโอที่ถ่ายทำไว้ โดยนำแต่ละฉากมาเรียงกันตามโครงเรื่อง จากนั้นใช้เทคนิคการตัดต่อให้ภาพและเสียงมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน สื่อวีดิทัศน์ “การผลิตสื่อวีดิทัศน์โครงการแว่นแก้ว” เป็นการตัดต่อแบบเส้นตรง (Linear) คือ การตัดต่อจากเทปวิดีโอ โดยที่ต้องมีเทป

ต้นฉบับ และเทป แปล่าเพื่อทำการบันทึกการติดต่อ การติดต่อชนิดนี้ต้องเริ่มจากต้นเรื่องไปจนจบเรื่อง ไม่สามารถกระโดดข้ามไปมาได้

2.5 ทฤษฎีการสื่อสาร

รูปที่ 2.2 ทฤษฎีการสื่อสารของเบอร์โล (Berlo)

เบอร์โล (Berlo) เป็นผู้คิดกระบวนการของการติดต่อสื่อสารไว้ในลักษณะรูปแบบจำลอง SMCR Model อันประกอบด้วยหลักการสื่อสารมีปัจจัยพื้นฐานอยู่ 4 ประการ ตามหลักทฤษฎี “SMCR” ของ เดวิด เค. เบอร์โล (David K. Berlo) ซึ่งหมายถึง

S (Source) คือผู้ที่ทำหน้าที่ส่งสาร

ผู้ส่ง (Source) ต้องเป็นผู้ที่มีทักษะความชำนาญในการสื่อสาร โดยมีความสามารถในการ "การเข้ารหัส" (encode) เนื้อหาข่าวสาร มีทัศนคติที่ดีต่อผู้รับเพื่อผลในการสื่อสาร มีความรู้อย่างดีเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่จะส่ง และควรมีความสามารถในการปรับระดับของข้อมูลนั้นให้เหมาะสมและง่ายต่อระดับความรู้ของผู้รับตลอดจนพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมที่สอดคล้องกับผู้รับด้วย

M (Message) คือสาร หรือข้อมูลข่าวสาร (Information)

ข้อมูลข่าวสาร (Message) เกี่ยวข้องทางด้านเนื้อหา สัญลักษณ์ และวิธีการส่งข่าวสารนั้น

C (Channel) คือช่องทาง หรือสื่อ (Media)

ช่องทางในการส่ง (Channel) หมายถึง การที่จะส่งข่าวสารโดยการให้ผู้รับได้รับข่าวสารข้อมูลโดยผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 หรือเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง คือ การได้ยิน การดู การสัมผัส การลิ้มรส หรือการได้กลิ่น

R (Receiver) คือผู้รับสาร

ผู้รับ (Receiver) ต้องเป็นผู้มีทักษะความชำนาญในการสื่อสาร โดยมีความสามารถในการ "การถอดรหัส" (decode) สาร เป็นผู้ที่มีทัศนคติ ระดับความรู้ และพื้นฐานทางสังคมวัฒนธรรมเช่นเดียวหรือคล้ายคลึงกันกับผู้ส่งจึงจะทำให้การสื่อความหมายหรือการสื่อสารนั้นได้ผล ตามลักษณะของ S M C R Model นี้ มีปัจจัยสำคัญที่มีความสำคัญต่อขีดความสามารถของผู้ส่งและผู้รับที่จะทำให้การสื่อความหมายนั้นได้ผลสำเร็จ